

Astăzi, cele mai multe întrebări și probleme pe care le întâlnim sunt probleme de graniță sau de frontieră, au un profund caracter interdisciplinar. Comunicarea dintre diferitele domenii de cercetare și creație nu este absentă, însă dialogul pare să fie uneori doar formal, mai mult invocat în unele discuții decât cu adevărat real. Desigur, există educatori sensibili la valorile culturale și spirituale europene, pentru care un asemenea dialog reprezintă o exigență educativă esențială. Ei știu bine că discuțiile cu elevii se cer duse în spiritul unor noi deschideri, al unui dialog firesc și cultivat, atrăgător și creativ. În fond, cu toții ne dăm seama că dacă am rămâne cantonați într-o singură disciplină, primejdia care ne-ar pândi ar fi destul de mare. Am suferi un gen de unidimensionalizare a ființei noastre, transformarea ei într-o apariție inactuală, ciudată, străină de această lume și de acest timp, străină de ea însăși în cele din urmă. O singură perspectivă asupra celor existente, dacă e separată de celelalte, eventual în opoziție crudă cu ele, nu poate oferi un sens în această lume a vieții. De aceea, dialogul dintre literatură și filosofie, religie, știință și arte, nu este un imperativ scolastic printre altele. Dimpotrivă, se cere asumat așa cum asumăm o limbă vie, comună, fără de care nu se poate conviețui bine în lumea de astăzi.

Prof. univ. dr. Ștefan Afloroaei
Director al Centrului de Hermeneutică, Fenomenologie și Filosofie Practică,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași